

natis. Ob enem pa prosi tudi druge jezikoslovce, katerim rokopis njegov zavolj pičlega časa ne more v roke priti, da razodenejo svoje misli vsaj v glavnih vodilih, katerih se je držal pri izdelavi in pa o terminologiji, ktere bolj na drobno razlaga v 6. listu „Slov. Glasnika“. — Ker je za vzajemno reč tudi vzajemne pripomoči treba, smo si svesti, da marljivi gosp. Janežič ni zastonj prosil.

* *Dizionario Tascabile italiano-ilirico* se zove mali slovník italijansko-ilirski, ki ga gospod Janko Jurašić, kr. činovnik župan. sod. stola izdaja na Reki, in naročilo na to delo sprejema. Slovník bo obsegal blizo 600 strani. Cena mu je nizka.

* *Cvetje iz domačih in tujih logov* se marljivo natiskuje; prišel je na svetlo že 5. zvezek. Naznanjaje ta zvezek razodeva gosp. izdajatelj Janežič sledeče želje, prevdarka in pripomoči vredne: „Od več strani se nam razodevajo želje, da bi „Cvetja“ vsako leto 12 vezkov prihajalo na svetlo. Res, naše slovstvo bi po tem takem lepo obogatelo, tudi pripravnih del bi ne bilo pomanjkanja: pa dokler ni odstranjen edini zadržek, namreč prepričala materialna podpora, tako dolgo se ne more spolniti ta želja. Oglasilo se je (v Celovcu ali pri bukvarjih) sicer že toliko prejemnikov, da so poplačani vsi tiskarni stroški, ne pa darila pisateljem za njih preveliki trud in delo. Največ podporo je našlo „Cvetje“ doslej med čast. bogoslovci v Gorici, v Mariboru, v Ljubljani in v Celovcu in pa med gimnazijskimi učenci v Novem mestu, Varaždinu in v Mariboru, tudi od čast. duhovne in svetovne gospode na Krajskem, Koroškem, v Gorici in Trstu mu dohaja precej podpore, iz družih strani pa le malo ali celó nič. Navdaja nas vendar sladko upanje, da se s časom — v korist naši literaturi — tudi po družih straneh na bolje obrne!“

* *Slovenski Glasnik*, ki ga vreduje in izdaja gospod Anton Janežič v Celovcu, se na svojem lepoznavskem — podučnem polji véde tako izvrstno, da je vreden, da ga prebira ne le vsak, ki se šteje med domoljube, ampak tudi tisti, ki še le nekako škili v slovstvo naše in ne verjame, da kaj imamo in kaj znamo. Polletna cena, po pošti prejemnemu, je le 1 gold. 50 kr.

* *Platonove spise* izdaja v hrvaškem jeziku prof. J. V. Kostić v Oséku, ki tudi naročila sprejema na posamesne zvezke po 50 nov. kraje.

* 1. zvezek s 4 pôlami unidan v „Novicah“ priporočane knjige: „*Pojavi iz prirode za pouku prostega naroda*“ poleg Talijanskoga A. Cima-e izradio C. A. Bakotić“ je prišel na svetlo in se nam je tudi v Ljubljano poslal. Kdor želi to knjigo, naj se oglasi v čitavnici ljubljanski in izroči dnar, da prejme prvi zvezek in zapiše svoje ime za prejem prihodnjih zvezkov. 2. zvezek bo skoro gotov.

Dopisi.

Iz Štajarskega.

V spomin J. P. Vijanskemu njegovi prijatli.

Komu se je sodba razodela,
Ki odloči bitju čas?
Kdo pregleda čudne Božje dela,
In namen, ki vodi nas?
Tukaj smrt je sinka pokosila.
V tem, kó starček še živi,
Tam na grobu joka mati mila.
V katerem njena hčerka spi.
Tudi mi stojimo na gomili,
Solzno naše je okó,
Ker od nas rojak predragi, mili,
Vzel na veke je slovó.
V zlati dobi svojega življenja
Je usahnil žile vir;
Bratec! Tvoj'ga konc je hrepenenja,
Tvoj'mu sreču dan je mir.

Janko dragi! vsake od težave
V jami mirno se spoči,
Z raja blagoslovljaj sine Slave,
Ki te pozabila ni.
Kjer žaluje zdaj slovenska Vila,
Bode roso jutro
V kratkem roža na Tvoj grob cedila,
Kakti solzo žalostno!

Š.

Od Sv. Bolfenka v Slov. goricah 20. jun. J. M.

— Naša sveta, nam po Bogu dana dolžnost je, da ljubimo svojo domovino in slavimo milino njenega jezika. Velik, neobhodno potreben pripomoček, da se materinščina čedalje bolj razvija, pa so knjige. Iz tote zadrege so nam častiti, zavolj svojih velikih zaslug znani gospod in domoljub dr. Muršec, nasnovavši knjižnico, krepko začeli pomagati. Poslali so nam že 160 knjig, ktere marljivo prebiramo. Zato čast komur čast gré!

Iz Istre 14. junija. = Človeku srce veselja poska-kuje, ko bere, kako se Slovenci dobro svoje narodnosti zavdujejo in se za njo poganjajo; al pri nas je to vse drugače, ker med Talijani kaj takega še misliti ne smemo, in po besedah slavnega ministerstva je to še le za drugi rod upati. Čudno je to, da se od uradnikov ne terja ostro drugega kot talijansko. Iz tega se vidi, da bo pri nas ravnopravnost jezikov še petdeset let le „pium desiderium“.

Od reške ceste v Primorji 22. rožnika. B. — Najvam, predrage „Novice“ povemo, da, kakor zdaj pri nas polje in senožeti kažejo, ne nadjamo se dobre letine. Tudi vam sporočimo, da so naš svetli škof g. dr. Jernej Legat 2. dan t. m. iz Podgraj, kjer so birmali in prej še birmance prav natanko v kršanskem nauku pretehtovali, čez Hrušico v Brezovico potovali, kjer so nek med nekterimi farani in učitelji neke zabave vstale. Viši pastir so se hotli sami prepričati, kako in kaj, in so torej sami šolsko mladost po slovenski več časa izpraševali, tako, da so le še pod večer in prav po apostoljsko, to je, peš, in čez visoko goro po blatni in težavni poti jo v Vatovle odriniti mogli, kamor so še le ob 11. uri ponoči dospeli in prenočili, drugi dan so se pa napovedani komisii zastran utemeljenja slovenske kaplanije v Barki pridružili, in se po srečno dovršenem opraviu spet v Trst vrnili. — Še nekaj družega. O letošnji veliki noči je neki dijak neke primorske gimnazije jo skrivaj v Črno-goro potegnil, nadjajoč se, da ga bo ondi brž boginja „fortuna“ objela, pa mu je namest tega le — „tužna kukavica“ zapela. Želi si spet nazaj v naročje svoje domovine.

V Gorici 14. jun. T-i. — Ker v milih nam „Novicah“ že dolgo nismo nič brali o slovenskih zadevah v Gorici in bi naši prijatli se bati utegnili, da tukajšni Slovenci sladko spanje tolažljivosti spimo, naj mi bo dovoljeno, da v tolažbo vseh prijatlov slovenskega naroda spregovorim obširnejše o tukajšni narodni ravnopravnosti. V ta namen bom govoril najpred o sodniji, potem o kmetiški družbi, na dalje o šolah in zadnjič o čitavnici.

Čeravno gledé na sodnijo národna ravnopravnost Slovencom še ne cvetè popolnoma, se nam v nji vendar kaže, da je slovenski jezik popolnoma ugoden za sodniške obravnave in se čedalje bolj pravice njegove saj očitno spoznavajo. To nam kaže sledeča dogodba. 4. t. m. je bila pri tukajšni okrožni sodnii končna obravnava o hudodelstvu ropa. Obdolženec je bil Slovenec, in ravno tako so bile tudi vse priče — bilo jih je čez deset — slovenske; tedaj ni bilo drugače kakor da opravi jezik biti je mogel in bil je slovenski. Sodnikov s predsednikom vred je bilo pet, med temi so slovensko umeli in govorili predsednik — deželni svetovavec gosp. Mainardis — in dva deželna svetovavca, gosp. Huber in gosp. Cerer, druga dva deželna svetovavca pa, kot rojena Laha, slovensko le umeta, pa slovensko ne govorita. Obravnava se je začela ob devetih zjutraj in je trpela do treh popoldne; zapisniki so se pisali v laškem jeziku, — in to je, kar nam nikakor ni dopadlo. Sicer pa nas je veselilo slišati našega obče spoštovanega rojaka in

vrlega Slovenca gosp. Defacis-a, državnega pravdnika, ki ni bil le med razpravo duša cele sodnije, temuč je tudi izvrstno dokazal v svojem končnem govoru, da slovenski jezik je za uradniško rabo popolnoma pripraven, omikan in olikan. Začel je s temi pomenljivimi besedami: „Mož, ki pred nami danes stoji, obdolžen je, žalibog! hudodelstva razboja ali rop, ki je do sedaj še neznano bilo po naših lepih tukajšnih slovenskih krajinah...“; govoril je častitljivi gospod čez pol ure s krepko, gladko in vsem razumljivo besedo, in bralo se mu je na obrazu, ko je po vseh kotih zljajšavne okoljine iskal, da bi, če bi mogel, obdolženca raje zagovarjal kakor tožil, in da s toženjem samo spolnuje sveto dolžnost svojega stanú. — Ginjenega srca poprime zdaj za besedo zagovornik zatoženca, izvrsten in izurjen pravdnik dr. Bizzaro, Rečan po rodu, pa začne v laškem jeziku govoriti tako-le: „Radostnega srca spoznam korak k napredku o narodni ravnopravnosti, kterege smo danes storili s tem, da je častita sodnija slovenski jezik za uradniškega priznala; al ker mi je prišlo to nepričakovano in ker mi ni toliko na tem ležeče, da me razume moj izročeneec, marveč na tem, da me razumejo gospodje, ki ga bojo koj sodili, mi ne zamerite, da se še danes ne bodem poslužil slovenskega, ampak laškega jezika.“ Še to moram reči, da je gosp. zagovornik med razpravo priče prav lepo po slovensko izpraševal; zato se nadjamo, da bo tudi mož beseda tega, kar je danes rekel, in da se bo vprihodnjič tudi posluževal slovenskega jezika vselej, kadar bo zagovarjal Slovence.

Ta dogodka nam je živa priča, da častitljivi naš jezik ni le za kmeta vstvarjen, ampak pripraven in sposoben za vsako rabo, opravilo in razpravo.

Tudi goriška kmetiška družba se je začela prav lepo razcvetati in razvijati svoje koristno djanje pod novim in iskrenim predsednikom, ki je občespoštovani g. Claricini in kot deželni svetovavec tudi vreden ud tukajšne okrožne sodnije. Čeravno Lah ume vendar tudi slovenski jezik in mu priznava popolnoma enake pravice kakor laškemu. Da bi narodno ravnopravnost vpeljali in izpeljali tudi v goriški kmetiški družbi, je bil 22. dan preteklega mesca omenjeni gosp. predsednik predložil v občnem zboru predlog, naj bi se kakor v laškem, tako tudi v slovenskem jeziku od kmetiške družbe izdajal mesečni časnik na celi pōli. Ta predlog je bil enoglasno sprejet, in bo kakor slišim, slovenski časnik goriške kmetiške družbe v prihodnjem letu zagledal beli dan. (Konec prih.)

Iz bistriške okolice na Notranj. 17. jun. — kl —
(Nova priča, da tudi Nemec ne razume nemškega pisma iz kancelije, in da Slovencom je treba slovenskih pisem.)
Znano je po bistriških okolicah, da imajo Harije pravdo z Zarečjem zastran neke paše. Ni dolgo, kar so zarezki kmetje ovce hariške zarubili. Harijci so šli tožit h okrajni gosposki, naj bi zarezki župan ovce nazaj dal, in res spiše sodnik nemško pismo, v katerem ukazuje, naj se zarubljene ovce dotičnim gospodarjem prec nazaj dadó. Zraven pa gosposka še tudi pošlje žandarje. Ko pridejo lastniki ovác in žandarji v Zarečje, pokažejo pismo županu in mu rečejo, da je ukazala gosposka vse ovce hitro nazaj dati. Pa župan kmetom in žandarjem ne verjame, in ker sam nemškega jezika ne razume, hitro nese krčmarju pismo, češ, krčmar, rojen Nemec, popolnoma ume nemški. Krčmar prebere in preduhta pismo, ter pové, da je treba povrniti vse molzne ovce, — jalovih pa ne. Ko hočejo zdaj po sili žandarji ovce vzeti, poprimejo zarezki kmetje za puške, — in gotovo bi se bili hudo stepli ali še celó postrelili, ako ne bi se bil k veliki sreči neki človek nameril, ki je prav dobro prebral pismo in jim razložil, kako in kaj. Spričuje li to, da umejo nemški ljudje vsi nemški? Ali povikšujejo nemške pisma med slovenskim ljudstvom vero in udanost do pravice, ako se še celó žandarju ne verjame, ki terja kaj s pismom v roki, ki ga Slovenec ne ume?

Iz Tomina 18. rožnika. Veselega srca sem binkoštno
praznike pregledaval nekoliko snopičev slovenskega časnika „Slavček“ imenovanega, ki mi ga je te dni pokazal neki naših dijakov (študentov), ki v Gorici v šolo hodi, rekši, da ga izdajajo goriški petošolci vsak teden enkrat. Prebiraje lepe spise v „Slavčku“ mi je srce veselja igralo in prepričal sem se iznova, da vesela prihodnost mile naše domovine le stoji na mladini naši. Ako šolska mladost tako vrlo napreduje, kmali ne bo mogel nobeden reči, da nimamo za šole in kancelije pripravnih mož. — Iz Gorice čujemo veliko veselih reči, da se pravica godi naši narodnosti; al kakor nikjer ni medú brez pelina, tako tudi tukaj ne. Že po ukazu, da se imajo vse slovenske vloge brez vseh over sprejemati in kolikor se dá tudi v ravno tem jeziku reševati, je c. kr. okrožna sodnija goriška nekemu kmetu iz našega okraja po slovensko napravljeno pogodbo, katero je bil tej c. kr. uradni s prošnjo vpisa v zemljiške bukve izročil, nazaj poslala in z dekretom od 5. aprila 1862, št. 1898 terjala, da se mora v laški ali nemški jezik prevoditi, in je tirjala z dekretom, na kolek pisanim, kterege je moral kmet po njenem zahtevanju „exoffo“ povrniti! Naj sodi po tem vsak sam, kako deleč smo še od toliko zaželjene in toliko nam potrebne ravnopravnosti, ki bode le tedaj pri nas resnica, kadar po novi organizaciji se bodo ces. službe po okrajnah in zlasti na Primorskem le takim možém podelile, ki imajo prikladne lastnosti, dobro voljo in pravično željo zadostovati ljudstvu v tem, kar mu po vsej pravici gré.

Iz Novega mesta 20. rožnika. Šmarski. — Bridka zguba je zadela v sredo večer novomeške dijake in nam vsekala rane krvave v domoljne srca. — Tista nemila žena, ki je pokosila pred kratkem vrlega našega rojaka Vijanskega, vzela nam je tudi nadepolnega sodijaka L. Engelman-a, ki se je v svojih spisih imenoval „Nožarjev“. Da je bil rajni priden delavec na polji národnega slovstva, spričujejo nam mnogi lepi spisi, ktere nahajamo v raznih slovenskih časnikih. Mnogo blaga pa v vezani in nevezani besedi je še v rokopisu, ki je pri sl. vodstvu tukajšne gimnazije začasno shranjeno. Milo je donela pri pokopu iz čilih grl naših pevcov pesmica: „Jamica tiha“.... Strohnele bodo sicer tvoje kosti, o tovarš, al nam ne bo zginil iz srca blagi tvoj spomin! — S temi vrsticami se nam iz Novega mesta naznanuje smrt domoljubnega mladčca, kteremu v spomin tudi dijaki ljubljanske gimnazije, kterih tovarš je v prejšnjih letih bil, po g. Okiškem stavljajo sledečo nadgrobnico:

Spominek na prijatlov grob.

Razširjala je pomlad divnost svojo,
Razlegal se nebeške slave glas,
Ker aleluje don je dušo mojo
Povzdigal nad rumene zore kras.
In — segel sopet sem v desnico tvojo,
Predragi! v tvojo — več te ni pri nas! —
Pomladi dvojne žarki so sijali.
In dvojni glasi srcu slast dajali!

Na mlado cvetje drage domovine
Upirala sva radostna oči,
Zidati svitle gledala grajšine
Na ravnem polji zlatih kdaj nam dni —
Krog njih, na premlajene nam ledine
Kak blagoslov bogat nebo rosi:
Tam — djala sva — se blago dá živeti,
Po njih ne jenja srce hrepeneti.

Na reve sva sedanje pozabila,
Ki naji stiskajo in mili dom,
Verige trde nagloma drobila.
Kot suhi les viharjev močnih lom;
Presvitla luč je žarke nama lila:
Kdo vé, za njo da brž privriska grom
Kar sladki upi urno so zidali.
Kdo vé, alj bojo boljši dnevi dali?

Naprej veslam, v daljave duh me vodi,
 Še vabi stavljen v domišli svet —
 Alj kod, prijatel, ladja tvoja hodi,
 Ki hotel z mano trgati si cvet? —
 Sovražni, zapeljivi, ostri prodi,
 Končali vožnjo ste najlepših let!
 Rosi oko naj v tamne globočine,
 Za tabo gledam v jasne visocine.

Tedaj počiva, pridno djanje tvoje,
 Miruje um! — Samoten jaz stojim,
 Zaprtega te v grobu pesem poje;
 Da v grobu si? — Alj čujem, ali spim?
 Da sklenil mlado si življenje svoje?
 Da! sklenil si — Bogú te izročim,
 Mileje solnce naj te tam obsije, —
 Zavetje sprejme lepše domačije!

A. Okiški.

Iz Ljubljane. 16. t. m. je tukajšna zdravilska družba imela svoj drugi shod pod predsedništvom c. k. deželnega zdravniškega svetovavca gosp. dr. Šrott-a. Gosp. primari dr. Fux je zboru pokazal 7 let starega fantiča, kateremu je levo roko pri ramnem sklepu srečno izsnel. Fantič je nekega dne igraje se zamotal v mlinško kolo, ki mu je levo roko zgrabilo in tako strlo, da je snet pritisknil; če bi mu ne bili snetjave roke odrezali, bi bil fantič mogel umreti; tako pa je spet dober, le leve roke nima. — Tudi dva kamna tako velika kot golobje jajca je pokazal gosp. doktor, ki ju je nedavnej v tukajšni bolnišnici nekemu možu iz scavnega mehurja pobral, prerezavši mu mehur od strane. — Gospod sekundari dr. Mader je popisal neko prečudno scavnično pijavko (Urinfistel) in pokazal dotični anatomske preparat. — Gosp. asistent Cepudar je popisal hudo višnjelico (Cyanose) nekega ravnorojenega deteta, ki se malokterikrat primeri in je odtod izvirala, da v spodnji tretjini srčnega medstenja je bila luknja. — H koncu je dež. zdravniški svetovavec gosp. dr. Šrott svoje skušnje razodel v dokaz, da je kolera nalezljiva bolezen. Čeravno je govor njegov več kot celo uro trpel, je bil vendar od konca do kraja tako mikaven, da ga je vse rado poslušalo. — V tej seji je bilo tudi enoglasno sklenjeno, naj družba zahvalnico podá gosp. dr. Karolu Vesel-u, c. kr. okrožnemu zdravniku, za lepo darilo zdravilskih bukev, s katerimi je ustanovil društveno bukvarnico. 21. dne t. m. mu je posebna deputacija izročila to zahvalno pismo, ktero je visokočastiti in res tudi visoke časti vredni domoljubni gosp. doktor ginjenega srca sprejel.

— Procesije sv. Rešnjega telesa so se v četrtek in nedeljo slovesno obhajale, čeravno vreme skozi in skozi ni jim ugodno bilo. Da lepo petje veliko povzdiguje cerkvene svečanosti, to je znano vsakemu; našim gosp. bogoslovcom pod vodstvom gospoda Riharja gré pa še posebna čast in hvala, da z izvrstnim petjem miloglasnih Riharjevih pesem povzdigujejo slavo Božjo tako, da se ne bojimo očitno reči, da nikjer se ne sliši kaj takega. Že večkrat bi bili radi pohvalili divno petje g. bogoslovcev naših; al ni se nam spodobno zdelo, cerkvene opravila trajati na oder očitnosti; pri tej priliki pa, ko so se pesmi njih razlegale javno po ulicah mestnih, ne moremo se zdržati, da bi po mnozih nam razodetih željah ne dali očitne hvale, komur hvala gré, in da ne bi ponavili žive resnice, da Rihar naš je v cerkvenem petji osnoval čisto novo dobo. Ker že o petji govorimo, naj še to povemo, da so vsakemu domoljubnemu srcu tudi kaj dobro déle lepe slovenske pesmi, katerih zložitelj nam niso vsi znani in ki jih je prepevala pobožna množica za procesijo tako, da še celó nekteri tistih, ki trančajo vedno le o „deutschthum-u“ na Krajskem, so te dni skesani svoje pomote na prsi svoje trkali, ko razun latinske pesmi niso slišali nobene druge kot domače slovenske. Kdo je za procesijami šel, ne bomo na drobno popisovali, in tudi ne, ali so s topovi ali z možnarji strelali; to pa smo naprošeni bili popraviti, da se je dopisniku „Laibacherce“, kateremu se o cerkvenih zadevah rada kaka

pomota vrine, spet v nedeljo to naključilo, da so mu pohlevni „možnarji“ doneli na ušesa kot „Kanonensalven.“

— Kar so špekulativni Francozje prevzeli dunajsko-tržaško železnico, se je nekako živejše gibanje na nji začelo. Ne le posamni ljudje se vozijo gledat Trst in njegovo morje in medpotoma obiskavat našo postojnsko jamo, ampak cele družbe se zbirajo na to pot, ker jim vodstvo železnice prav po ceni prepušča vožnjo. Tako je prišlo o binkoštih na enkrat okoli 600 Dunajčanov, pretekli petek okoli 1200 Ogrov iz Pešta; za celo pot v Trst in nazaj se plača le po 12 gld. Če toliko gostov na enkrat kam pride, pričakujejo — kar je čisto naravno — da jih sprejmejo prijazno; al vsa druga se je godila v petek in ponedeljek Ogrom v Ljubljani. Sila veliko mestjanov je v petek dopoldan šlo na kolodvor, da bi vidili Ogre, ki so prišli k nam in v Trst v gostje; vendar ni nobeden smel blizo; razpostavljene straže so branile to. Ljubljančani so hudo godrnali zatega voljo, in kamor si prišel v petek, bilo je govorjenje o tej prečudni prepovedi, ktere nobeden ni zapopadel; Ogri sami pa so po vrnitvi iz Trsta toliko bolj tožili o nepriljudnosti ljubljanski, ker so bili od Tržačanov tako prijazno sprejeti. Včeraj nam je „Laibacherce“ na korespondencijo „Triesterce“ uganjko te zastavice prinesla, rekši, da ni policija iz „politischer Tendenzriechei“ kolodvora zaprla, ampak da se je to zgodilo le po ukazu oskrbnništva kolodvornega, ktero je hotlo Ljubljančane k Ogrom še le po kosilu spustiti, da bi jim med kosilom na poti ne bili. Naj je bil Peter ali Paul, kdor je tako „galantarijo“ za Ogre imel: dosti čudno je to, da v Trstu vladuje druga postava kakor v Ljubljani, in da se nedolžni Ljubljančani raznašajo zdaj po svetu, da so nepriljudni, kar smo na svoje ušesa slišali v nedeljo zvečer. Kako različno so ljudje ugibali ta naš „Ausnahmszustand“, po katerem ni smel noben domač na kolodvor, kaže nam sledeči razgovor. Neki magnát ljubljanski prikorači po dunajski cesti proti Slonovi gostivnici; tū ga ustavi znanec njegov: „Kaj tudi tebe je „firbec“ nesel Madjarom naproti?“ — „Se vé da, pa nismo smeli blizo.“ — „Saj sem vedil, da Slovencev, ki so napol Hrvatje, ne bojo pustili k Ogrom zato, da bi se ne — stepili. Saj vendar „Presso“ bereš, pa si še tak palček v politiki!“ — V nedeljo zvečer pa, ko so Ogri iz Postojne nazaj prišli, so se razkropili po mestu, da je vse mrgolelo po nekterih gostivnah in kavarnah, in povsod so Ljubljančanci prijazno stregli prijaznim gostom. — V saboto spet gre velika množica Dunajčanov v Trst in Postojno.

— Našega trgovca gosp. Edmunda Terpin-a je nenavadna sreča obiskala, da je z Esterhazijsko srečko (lozom) za 40 gold. dobil 40.000 gold.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (Iz državnega zbora). Zbornica poslancov je pretekli teden pretresala stroške armadne za leto 1862. Veliko se je sém ter tje govorilo; nazadnje je obveljal predlog odborov, po katerem se je za to leto za vojaščino dovolilo 135 milij. in 300.000 gold., in tedaj le 8 milijonov odbilo od predloga ministrovega, kateri je rekel, da čez ta znesek nikakor ne more zmanjšati armade. Dalje je obveljal predlog: naj se vladi izreče silna želja, da bi na diplomatični poti skusila laške zadeve gledé na naše cesarstvo tako poravnati, da ne bo treba tolike armade zmiraj na nogah imeti. Ker se vojaki iz Laškega pregnane modeneške vlade vzdržujejo z avstrijskim dnarjem, so ti stroški izbudili velik hrup, da to ni treba, da bi mi še tujo armado plačevali; minister Rechberg je zagovarjal te stroške, rekši, da Modena je dežela, do ktere ima Avstrija v 3. rodu dedinsko pravico in da je vojvoda modeneški edini bil med zavezniki, ki je Avstriji zvest ostal v nesreči; nazadnje je obveljal predlog: naj se za letos še plača vsaki mesec 70.000 gold. za to armado, ako namesto avstrijske